

Pica d'Estats des del pic Verdaguer. Foto de Leonci Canals.

www.santjust.org/seas

Carrer de l'Ateneu, 3 i 5 - 08960 Sant Just Desvern
Adherida a la Federació d'Entitats Excursionistes de Catalunya (FEEC)

— 9 gener 2015

Conferència «L'exèrcit català del 1714. Característiques i composició» per Francesc Serra

— 11 gener

Excursió a Talamanca (Bages) amb sortida del Parador a les 7 h

— 18 gener

Excursió matinal al turó de Magarola (Serra de Collserola) amb sortida del Parador a les 8 h

— 1 febrer

Excursió matinal a Sant Pere de Ribes i Montgròs (Garraf) amb sortida del Parador a les 7.30 h

— 7 i 8 febrer

Cap de setmana a la neu al Port del Comte (Solsonès)

— 13 febrer

Conferència «Principals fets d'armes a la Península» per Josep Maria Solé Sabaté

— 15 febrer

Excursió de Viver-Serrateix a Cardona (Bages) amb sortida del Parador a les 7 h

— 22 febrer

Excursió matinal a Sant Maria de Martorelles i castell de Sant Miquel (Vallès Oriental) amb sortida del Parador a les 7.30 h

— 7 març

Visita guiada al Born de Barcelona dins del cicle sobre La Guerra de Successió 1700-1714

— 7 març

Assemblea General de la Secció

— 8 març

Excursió matinal a Granera (Moianès) amb sortida del Parador a les 7 h

— 13 març

Conferència «Els grans protagonistes catalans» per Carles Serret

— 15 març

Excursió a la serra de Vandellòs (Baix Camp) amb sortida del Parador a les 7 h

— 22 març

Festa per a recollir fons per a la Trailwalker Girona 2015 en la que participa un equip de la SEAS

— 29 març

Excursió matinal a Montserrat (Bages) amb sortida del Parador a les 7.30 h

Informació: si no s'especifica el contrari, les conferències tenen lloc els divendres a les 8 del vespre a la Sala Piquet de l'Ateneu, i les excursions tenen la seva sortida des del Parador. Informació sobre les matinals al telèfon 93 371 51 98 (nits). Les excursions del Grup Veterà tenen horaris de sortida variables.

COL·LABORACIONS

Ajuntament de
Sant Just Desvern

FLORETO
Creu 66. Tel 933723103

CISTELLERIA BALLART
Bonavista 82. Tel 933711364

IMMACULADA AMAT
JUST AMIGÓ
MARCEL·LÍ CAMATS
FRANCESC HOMEDES

Butlletí de la SEAS

Núm.316 Gener/Febrer 2015

ASCENSIÓ A LA PICA D'ESTATS (3.143 m), I MOLT MÉS...

Manu Llabrés Laguarda

La Pica d'Estats: el pic més alt de l'estat català? aquesta qüestió és prou interessant i mereix una discussió aprofundida. Cal conèixer el terreny, trepitjar-lo, fins i tot lliscar-hi... per tal de poder contemplar la qüestió des de tots els angles, adoptant totes les perspectives. Amb aquesta idea al cap, vàrem decidir intentar assolir el cim més alt de Catalunya pel vessant de l'Estat francès, tot passant pel refugi de l'estany de Pinet. Esperàvem que l'experiència ens serviria per veure les coses més clares des del cim: diuen que des dels cims es veu la veritat i, per què no?, potser també el futur.

Abans d'entrar en matèria, una precisió: les anècdotes d'aquesta aventura han estat socialitzades. Els protagonistes són tots anònims. Us caldrà endevinar qui és qui. Els noms o els cognoms dels quals estan amagats dins el relat (cal fixar-se en la fonètica, una fonètica a voltes lliure). Per a les ments mandroses, les fotos poden ajudar, és clar i també la relació de participants al final de la crònica. Una pista: teniu els primers dos cognoms de participants al paràgraf següent. Som-hi!

El 6 de juny de 2014 sortim a les 9.30 hores del Parador. Camí del túnel del Cadí i quasi sense parar, pugem el port del Pimorent, el baixem. Travessem la

L'equip femení de l'expedició al complet. Foto de Manu Llabrés.

vila d'Aix-les-Termes, amb el seu encant un xic *demodé*, després el reguitzell de poblets acabats en -ac d'aquesta zona de l'Arieja i prenem el trencall de la vall de Niaux (no deixeu de visitar la magnífica cova amb pintures rupestres). Una vall de verd rabiós, llogarrets i Casals aïllats a una banda i altra de la Riba. Tot és creuar Vic-de-Soç i ai, quin esglai, la visió d'uns desafiants cims nevats, altius, ens recorden per què hem vingut aquí.

Aparquem després de la central elèctrica de Solcèn (L'Artiga), on aprofitem la zona de píc-nic (1.185 m). Ben dinats i amb l'esperit optimista que deixa un bon got de vi, encetem el camí fressat que creua les aigües del riu Artiga, guiats per marques grogues.

A l'article del Pere Gabarró hi ha descrites sis rutes per arribar al sostre català. La que vàrem escollir nosaltres suposa vèncer un desnivell de 2.000 m (superior a l'existent per la Vall Ferrera), però és prou directe i permet recuperar forces al refugi de l'estany de Pinet.

Al cim del Montcalm, tercer tres mil del dia. Foto de Manu Llabrés.

Bé, tornem al corriol que s'enfila tot dret pel bosc de Fontanal. Un bosc verd per baix, verd per dalt: nabius i falgueres, avets i fagedes. Ens acompanya la remor de les aigües impacients, alliberades de la tenalla gelada, saltant muntanya avall. Tots els nostres sentits amatents, per captar la màgia de l'indret.

En sortir del bosc ens trobem davant un Camp preciós, obert i calorós, però amb un bon subministrament d'aigua fresca: hem arribat a l'Orri de Nouzère (1.15 h., 1.675 m). Ens refresquem una estona mentre ens reagrupem. La calor minva les forces d'alguns companys, però hi ha bon humor i ganes d'assolir l'objectiu.

Comencem a veure congestes de neu, a creuar-les. També creuem algun torrent crescut per la intensa calor. Les muntanyes que es van obrint a la nostra vista són cada vegada més altes, però la Pica resta amagada. Només el seu company, el Sotllo, ens permet intuir on queda l'objectiu de l'endemà. El camí està ben marcat.

De sobte, el refugi, ja hi som! A la cota 2.242 m, ben orientat al sol de la tarda, davant l'estany, encara amb glaç (2.45 h.). La nostra vista es distreu resseguint el camí de l'endemà que es perd en un revol muntanya amunt. A partir del refugi, neu en continu.

Una cerveseta i el guarda, en Patrick, ens indica on hem de descansar: el dormitori anomenat Pica d'Estats (és clar !). No hi ha dutxes, ni tan sols d'aigua freda! Salta a la vista que la Higiene-hi manca.

El sopar a les vuit: correcte, si tens gana. Ens distraiem fent temps per anar a dormir i quan ja la foscor ens convidava a buscar el descans a les lliures, reapareix en Patrick. Al got ple de vi que sempre l'acompanya, hi ha afegit una guitarra i un amplificador (!). Abans que puguem preguntar res, ens distribueix unes carpetes amb lletres de cançons i l'espectacle comença. Aquesta mena de Gerard Depardieu encongit i panxut, sense Gil-lette a mà, té una passió: tocar la guitarra i fer cantar els seus hostes. Hi ha uns quants francesos entre els presents, però som majoria els catalans del sud: «quina cançó coneixem per poder cantar?». El sarau comença amb *Capri, c'est fini*, que reconeixem de seguida i permet incorporar-hi algun crit espontani i potents frasejats de la guitarra. Al Patrick se'l veu encantat, «aquests païos s'enrotllen», deu pensar. Aleshores treu el licor que reserva per a les ocasions especials, ens convida i empesos per l'alcohol o vés a saber per què, van passant cançons més o menys conegudes. Si desafinem, no importa. Cal posar-hi sentiment i una mica de teatre. Així arribem al bis, el conegut rock&roll *Johnnie B-Goode*, quan un parell de companys es

llencen a ballar sense inhibicions, el Patrick canta la seva versió particular de la lletra i l'espectacle acaba amb un puntejat potent (no toca pas malament). Són les 11 de la nit, inaudit en un refugi de muntanya. Arriba la Pau, per als pobres ingenus que s'havien anat a dormir prest.

Avui és el dia: cel serè, un xic de vent, però esperem que minvi al llarg del dia. Esmorzem amb les nostres provisions, cafè o infusió gratuït, per gràcia d'en Patrick. Mentre ens preparem per sortir i ajustem les Gomes dels paraneus, un parell de joves amb calça curta i sense motxilla pugen corrent muntanya amunt, talment com a Llebrers darrera la presa, que s'escapoleix.

Només deixar el refugi enllacem amb l'itinerari marcat en el mapa com La Porta del Cel: comença amb un flanqueig d'uns 50 minuts al llarg de la Valleta de Barz fins a l'estany d'Estats. Aquí fem un reagrupament, tot contemplant l'Urpa i anell gelats que envolten aquest estanyol. A partir d'aquest punt el sender s'enfila pel dret. La neu és bastant tova (no ha glaçat a la nit) i les petjades precedents permeten un pas segur. No obstant això, uns quants metres més amunt, prop de l'estany de Montcalm, alguns ens calcem els grampons, ja que els pendents forts continuen i la neu és abundant.

El dia és esplèndid. De tant en tant una mica de vent, però això permet que la calor no es faci pesada. El paisatge magnífic. A mesura que progressem amunt, els horitzons es van ampliant. El camí sembla prou segur, sense gaire risc d'allaus. Tot de cara per gaudir-ne al màxim.

Tot assajant la V amb el refugi de Pinet al fons. Foto de Leonci Canals.

A les 2.30 h. efectives arribem al coll de Riufred (2.978 m). Des d'aquí contemplem els pics que ens envolten: la Pica, majestuosa, màxima alçada de l'entorn. La neu permet avançar amb comoditat pel darrer pendent abans del cim, aquell que sol conservar la neu durant tot l'estiu. Primer trepitgem el Verdaguer (3.30 h), vigilant amb els forts cops de vent que amenacen tombar-nos. La Vall Ferrera ben nevada als nostres peus, el Sotllo ens pica l'ullet i ben lluny, la glacera de l'Aneto. Encara queda molta neu als cims i la vista és fantàstica.

En no més de 15 minuts, alliberats dels grampons, ja podem tocar la creu de la Pica, embolcallada amb senyeres i testimonis d'altres que han arribat abans. Per part nostra, tots catorze de la SEAS fem cim.

Fem un ganyip per recuperar forces abans de la sessió de fotografies al peu de la creu. Encara amb la boca plena, discutim la jugada: «quin altre cim heu dit que voleu fer? És el Mont-roig, el Mont-

fort...?» Salta un altre i corregeix: «el Montcalm!».

Alguns dels més veterans no s'hi apunten, però la majoria ens adrecem al nou tres mil. El vent ha encalmat i estem tots molt contents, assaborint cada minut de l'experiència. Deixem enrere la Pica, el Verdaguer i la Punta Gabarró, amb les seves Canals que davallen verticals.

Només 45 minuts després, el cim del Montcalm ens ofereix una vista panoràmica dels tres mils que acabem de deixar enrere. El vent revifa i ens hem d'apressar a fer les fotos testimonials. I tirem avall. Ha arribat el moment tan esperant: *culen-wahen*. La via més directa.

La neu es manté en prou bon estat (la calor no és excessiva) i desfem el camí contents, amb l'alegria als peus. Ens reagrupem tots a la vora de l'estany de Montcalm. Una mica de torró, fruita, allò que queda a la motxilla, per recuperar energies abans del darrer tram, el llarg flanqueig fins al refugi. El fet de saber que ens quedem a dormir aquí dalt ens permet anar amb tranquil·litat, sense pressa.

Per aquells que us agradi l'esquí de muntanya, si encara no heu fet aquesta ascensió amb esquís, poseu-la a la vostra agenda. És probablement el desnivell més gran que es pot fer al Pirineu, amb bones pales en tot el recorregut, amb pendent sostinguts.

«Mira, hi-ha el refugi allà baix, a tocar». Alcem els bastons tot formant una V: victòria!. I en aquest últim tram, bastant dret i la neu molt tova per l'exposició directa al sol de migdia, la nostra com-

panya s'escorre pendent avall, sense aturador, va directa a l'estany glaçat de davant el refugi... des de la terrassa s'ho miren impotents. EsPera que pari, esPe-re. I la companya aconsegueix frenar a temps i després, amb prou esforç, tornar a la traça segura.

Recuperades forces a la terrassa del refugi decidim preparar alguna cançó per al show del vespre: «què podem cantar?» Al final ens decidim per *La Vella Lola*. El ritme decadent de l'havanera s'escau molt bé a l'ambient tronat del refugi. Ens ocupem de l'atrezzo (mocadors per a tot-hom) i assagem. No sabem si per efecte de l'havanera o per la calor acumulada, però un fort estrèpit provocat per rocs i neu en caiguda lliure en una paret ben a la vista ens deixa a tots muts. Les forces de la natura es deixen sentir mentre el sol es pon pintant el cel de colors.

Un cop hem sopat, es repeteix la *soirée* musical. Aquest cop amb l'avantatge de conèixer ja algunes de les cançons del repertori del Patrick. Entre els nouarribats n'hi ha un que toca la guitarra, la qual cosa ens permet ampliar el repertori de la nit anterior (Bamba, bamba; para bailar la bamba...). I és amb *La Vella Lola* que els deixem a tots bocabadats.

L'endemà matinem i enfilem el camí de tornada. En la darrera congesta sota el refugi es repeteix la lliscada involuntària muntanya avall, aquest cop per una altra protagonista, i són els matolls els que acaben frenant el descens, amb un blau de record.

Observem que els rierols han incrementat el seu cabal amb la calor d'aquests darrers dies. Sense més incidències,

Els catorze al sostre català.

ens refresquem a l'orri abans d'entrar al bosc. El mantell verd ens protegeix de la calor que cau del cel. Tot plegat transcorre molt ràpid. Es fa molt curt i en canvi, l'ascensió de dos dies abans sembla molt lluny. Han passat moltes coses entremig. Tenim el cos i la ment plens de sensacions. L'esperit lliure.

De tornada als cotxes, després de l'experiència, arriba el moment de la reflexió, de la introspecció. Hem estat dalt del cim, dels cims. Els hem trepitjat, hem observat el que hi ha al seu voltant: les terres que baixen cap a la Mediterrània, les que s'amansen al pla de Lleida. Són aquestes unes terres fermes, amb ànsia de llibertat. Ara ja tenim la resposta a la

pregunta que ens ha dut fins aquí. No en tenim cap dubte.

Referències:

GABARRÓ, PERE. *Els sis camins de la Pica d'Estats*. Muntanya (1977): 692. Editorial CEC.

Mapa-Guia excursionista *Pica d'Estats Mont-roig - Vall Ferrera - Vall de Cardós* (2006). Ed. Alpina

Participants:

Alícia Casals, Anna Campreciós, Bel Monfort, Higiní Hernández, Joan Anton Pera, Joan Gómez, Joan Urpinell, Jordi de la Riva, Leonci Canals, Manu Llabrés, Mireia Forner, Pau Mora, Pep Gil i Pere Pascual.

LA MONTAÑA BLANCA (LANZAROTE)

Agustí Revilla Briongos

Lanzarote és l'illa més septentrional i oriental de l'arxipèlag de les Canàries, la més propera al continent africà, a cent quaranta quilòmetres de la costa. Té una superfície de 846 quilòmetres quadrats i la població arriba als 142.000 habitants.

De geomorfologia volcànica fou declarada Reserva de la Biosfera per la UNESCO el 1993, i el quaranta per cent del seu territori està protegit sota diferents figures: Parc Nacional, Parc Natural, Reserva Natural, Monument Natural, Paisatge Protegit i Lloc d'Interès Científic.

La Montaña Blanca o Caldera Blanca és el volcà més extens de l'illa. Es va formar fa

cinc mil anys. La seva silueta té un color vermellós que contrasta amb la negror de la lava que l'envolta. És una de les diverses muntanyes que s'alcen al Parc Natural dels Volcans, parc situat al nord del Parc Nacional de Timanfaya. Timanfaya només es pot visitar de manera guiada i ha de ser dins d'un autobús *guagua* que surt de l'Isote de Hilario. A la resta de l'illa hom pot caminar de manera lliure.

L'aproximació al volcà es fa des del petit nucli urbà de Mancha Blanca, des d'on ja es pot contemplar la seva silueta al costat de la de la Montaña Caldereta. Cal deixar el vehicle en un aparcament habilitat entre les roques de lava. En aquest indret podem llegir un cartell amb la següent informació: «El Parc Natural dels Volcans està constituït principalment per materials corresponents a les erupcions volcàniques de 1730-36 que envolten els edificis que els rius de lava no van poder remuntar com ara la Caldera Blanca.

Els volcans Montaña Blanca i Montaña Caldereta des del poble de Mancha Blanca. Foto de C. Cañas.

Cràter de la Montaña Blanca. La lava envaeix la costa oest. Foto de Conxita Cañas.

Aquests reductes són de gran importància car alberguen molts endemismes que són responsables de colonitzar a poc a poc les noves terres creades. Caldera Blanca és un edifici volcànic hidromagmàtic. Aquests volcans es caracteritzen per cons aplatats amb cràters de gran diàmetre ja que, quan interaccionen l'aigua i el magma, augmenta la capacitat d'explosió».

Un corriol fresat i planer travessa al llarg de tres quilòmetres una enorme extensió de lava negra, un empedrat volcànic dur i rugós que crea formes capricioses. Malgrat ser un indret inhòspit hi caminen algunes persones soles, parelles, grups i famílies, tots parlant idiomes forans. Els voltants mostren una aridesa total, però

sobre algunes pedres creixen líquens (principalment *xanthoria parietina* de colors taronja i groc, i *ramalina bourgaeana* de colors verd i blanc) i, en arribar a la base de la Montaña Caldereta es pot apreciar com gosen créixer diverses plantes: aulaga (*launaea arborescens*), bobos o tabaco moro (*nicotiana glauca*) i tabaiba amarga (*euphorbia regis-jubae*). El cràter de la Caldereta s'obre cap al nord-est i hom pot entrar-hi a contemplar la baixa però abundant vegetació. A l'esquerra s'alcen les parets d'una antiga cabana de pastor.

El sender s'enfila per la paret de la muntanya del volcà Caldereta fins a sortir a una altra extensió de lava negra, malpaís, que també travessa amb dificultat

Taboiba amarga (euphorbia regis-jubae). Foto d'Agustí Revilla.

Aulaga (launaea arborescens). Foto extreta de www.floradecanarias.com.

fins assolir el vessant nord-est de la Muntanya Blanca. Pedres negres gegants amb rica flora adherida de líquens de diverses formes i colors.

Una dona ja baixa del cim; vesteix roba lleugera i sabatilles esportives. La temperatura just arriba als vint graus i és agradable sentir al cos l'escalfor del sol. De nacionalitat suïssa se sorprèn d'escoltar una llengua local, comenta que sent molts idiomes estrangers i que no s'ha

Bobo. Tabaco moro (Nicotiana glauca). Foto d'Agustí Revilla.

creuat encara amb cap espanyol, ni peninsular ni canari; s'està quinze dies en un apartament de l'illa.

El camí segueix pujant pel vessant nord-est de la muntanya; a sota es poden veure uns corrals sense sostre on a la nit es recullen uns grups d'ovelles i de cabres que pasturen per la contrada. No cal el sostre, a Lanzarote només plou 180 mm l'any. S'ha de seguir amunt fins a la vora del cràter, una caldera rodona que sobta per les grans dimensions d'amplada i fondària. El corriol ascendeix vorejant la cresta del cràter pel sud-est. En un terreny tan àrid i sec hom no espera trobar indrets humits, però hi són, i és allà on creix arran de terra el candil (*arisarum simorrhinum*), una planta de fulles verdes que llueixen per la humitat. S'ha d'anar amb compte perquè és fàcil relliscar.

Vorejant el marge sud del cràter s'aconsegueix el cim, 458 metres, coronat per una fita geodèsica on s'atura algun corb. La panoràmica és d'una bellesa cor-

Parc Natural dels Volcans des de la Montaña Blanca. Foto de Conxita Cañas.

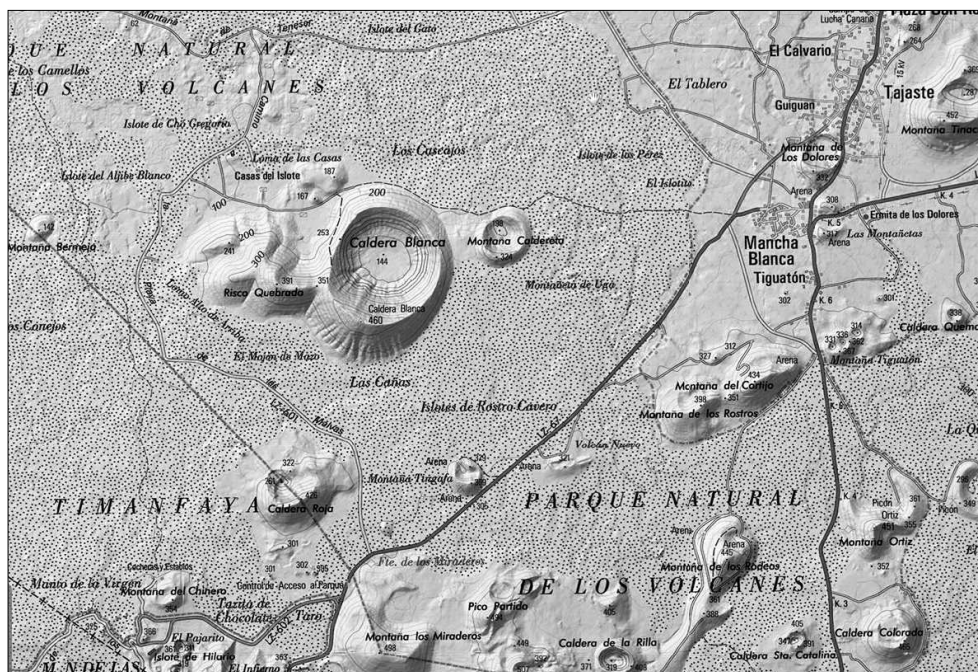
prenedora. La caldera s'enfonsa 309 metres sota els peus del caminant. És difícil contemplar un cràter més majestuós, amb coloracions blanques, ocres, vermelloses, verdes; a més, la llum del sol travessava els núvols i encara augmentava el cromatisme de l'esvoranc.

Al nord s'albiren els cingles de Famara i l'arxipèlag Chinijo (illes La Graciosa, Montaña Clara i Alegranza). A l'oest un mar de lava inunda el terra fins a assolir la costa. A l'est un grapat de volcans de color ocre i vermell que s'aixequen sobre un terreny negre de pedres basàltiques. I al sud el Parc Nacional de Timanfaya.

Una parella de joves entrats en la trentena, embadalits per la bellesa del cràter, enceten una conversa amb la finalitat de fer fotografies mútuament i després segueixen parlant de l'ensenyament al seu país. També són de Suïssa; ella es defensa en italià i espanyol, ell només en francès.

Impera un silenci gairebé total, només trencat pel fort vent dels alisis que bufen del nord-est. Arrezerats uns metres avall al vessant sud, és còmode fer un mos tot contemplant un llangardaix de Haría (*Gallotia atlantica*) prenent el sol sobre una pedra mentre un ocellet solitari observa les engrunes de pa. Quatre ovelles mal comptades malden per menjar l'escàs herbei entre les roques.

Des d'aquest vessant es gaudeix de la majestuositat de les muntanyes de Timanfaya, les causants de tanta destrucció i ensem de tanta bellesa. Lanzarote és una illa esquitxada de volcans que havien estat actius milers d'anys enrere. Al segle XVIII la terra era rica en cultius agrícoles, però durant els anys 1730-1736 van tenir lloc unes erupcions que van inundar l'illa de cendres, piroclasts, escòries i lava sepultant el quaranta per cent de la superfície abastant els quatre punts cardinals, i van arribar a la costa

oest, penetrant a l'oceà, guanyant terreny al mar i augmentant l'extensió de Lanzarote. Els rius de lava negra van cobrir la terra i van envoltar les muntanyes vermelles dels antics volcans, també la Montaña Blanca i la Montaña Caldereta.

Andrés Lorenzo Curbelo, rector de la parròquia de Yaiza, poble situat al sud del Parc Nacional, va escriure els fets de què va ser testimoni: «El 1r de setembre de 1730, entre les nou i les deu de la nit, el terra es va obrir de sobte prop de Timanfaya, a dues llegües de Yaiza. En la primera nit una enorme muntanya es va aixecar del sòl i del cim sortien flames que seguien cremant durant dinou dies. Pocs dies després un nou

abisme es va formar i un torrent de lava es va precipitar sobre Timanfaya, sobre Rodeo i sobre una part de Mancha Blanca. La lava es va estendre sobre els terrenys cap al nord, al començament amb tanta rapidesa com l'aigua, però aviat la velocitat va minvar i no corria més que com la mel». Segons la llegenda, fou la Mare de Déu dels Dolors de Tinajo (poble situat al nord de la Caldera Blanca) qui va aconseguir intimidar i barrar el pas dels rius de lava.

Per baixar es pot desfer el camí de pujada, però val la pena fer tota la volta al cràter. Cal dirigir-se cap a l'oest, en direcció a un altre volcà anomenat Risco Quebrado, i anar descendint pel vessant nord-oest de la Caldera Blanca. Una pa-

Llangardaix d'Haria (*Gallotia atlantica*). Foto d'Agustí Revilla.

rella d'alemanys, ben equipats i amb un mapa molt detallat, feien la ruta en sentit invers. Dues cabres petites semblaven

plorar per haver perdut la mare, mentre ella cent metres més avall s'atipava, juntament amb les seves companyes, menjant amb placidesa els brots tendres de les argelagues.

Passant a la vora dels corrals s'arriba a l'entrada del cràter de la Caldereta, on s'agafa de nou el camí que travessa la lava al llarg de tres quilòmetres fins a arribar a l'aparcament de Mancha Blanca.

Més informació

www.ociolanzarote.com/senderismo
www.floradecanarias.com

Illes Canàries. L'erupció de l'oceà. Vèrtex.
 Núm. 250. Setembre - octubre 2013

PESSEBRE DE LA SEAS 2015 A LA COVA DE SANT SALVADOR D'HORTA

Jordi de la Riva

Quan els dies 29 i 30 de novembre vam desplaçar-nos a Horta de Sant Joan (Terra Alta) per posar el Pessebre 2014 de la SEAS a la Tosseta Rasa, ja prevèiem que el temps no pintava massa bé, però no ens havíem imaginat que ens cauria un autèntic diluvi durant els dos dies. Després hem sabut que només el dissabte, al Parc Natural dels Ports, es van recollir 327 litres, un rècord de precipitació al país. Nosaltres hi érem i no vam tenir més remei que improvisar-ho tot, sense que, lògicament, deixéssim de col·locar el Pessebre que finalment vam instal·lar a la cova de Sant Salvador d'Horta de Sant Joan.

A la imatge de la dreta, Jordi de la Riva i Joan Gómez amb el pessebre.

Butlletí de la SEAS

Núm.316 Gener/Febrer 2015

Trailwalker Girona 2015

La Trailwalker és una ultratrail amb motivació triple: repte personal, en equip, i per combatre la fam. La formen equips de 4 caminadors solidaris i 2 com a equip de suport amb cotxe.

Els equips per participar han d'aportar una quantitat mínima de 1.500 €, donatiu que Oxfam Intermón destina als projectes de cooperació, acció humanitària, comerç just i sensibilització, a més de 90 països de tot el món.

El recorregut és de 100 Km amb un màxim de 32 hores per realitzar-los, i es fa a terres de Girona seguint la Via Verda Pirineu - Costa Brava que va d'Olot a Sant Feliu de Guíxols, passant per Girona.

Els equips inscrits que aportin aquests 1.500 o més euros, abans del 13 d'abril, sortiran a les 10 hores del dissabte 18 d'abril de 2015 des d'Olot.

Enguany la SEAS s'ha inscrit a la Trailwalker Girona 2015 amb un equip que el formen: Josep Gil, Francesc Castillo, Xavier Fuguet i Joan Anton Pera com a caminadors i Pau Santa Marina i Ramon Poll com a equip de suport amb cotxe.

Donades les condicions de la participació, us cridem a solidaritzar-vos amb el nostre equip i demanem la vostra col·laboració per poder completar el donatiu mínim per poder retirar els dorsals que donaran al nostre equip el passaport de sortida i de pas haureu contribuït a una bona causa humanitària.

Les donacions tenen desgravació en l'impost de la renda i es poden fer a través del web: <http://trailwalker.oxfamintermon.org/ca/tw-girona-2015> seleccionant el "Llistat d'equips" i posant tot seguit G96 a l'apartat Recerca. El pas final consisteix en prémer el botó "Dóna a l'equip" havent verificat que heu seleccionat el de la SEAS (el G96). Les donacions poden ser per targeta, transferència o SMS d'1,20 euros cadascun.

També es poden fer directament al compte ES73 2100 0765 8902 0023 7014 sense accedir al web, indicant que es fa per a l'equip G96 de la SEAS

Des de la SEAS endegarem diverses iniciatives, que puntualment anirem anunciant, per recaptar fons entre els socis, simpatitzants i poble de Sant Just.

ACORDS DE LA JUNTA

Reunió del 3 de novembre de 2014

- Altes: Xavier Fuguet Vituri (1129)
- Baixes: cap

— L'anul·lació de la Caminada ha representat un dèficit de 1.281,02 euros tot i que el regal s'aprofitarà per a l'edició del proper any.

— El Poliesportiu La Bonaigua ens ha presentat una oferta, vàlida fins al 31 de desembre, amb un bon descompte per als socis que es facin d'aquest complex.

— La SEAS ha decidit participar en la ultratrail Trailwalker Girona 2015 amb un equip de caminadors format per: Josep Gil, Francesc Castillo, Joan Anton Pera i Xavier Fuguet i un equip de suport per: Pau Santa Marina i Ramon Poll. Vegeu més informació en aquest mateix butlletí.

— Per a la primavera de 2015 es preveu organitzar una Marxa Infantil dirigida a aconseguir reiniciar les activitats de les Excursions en Família.

— A causa de la cessament de l'empresa Anagrafic que publicava aquest butlletí, hem decidit que la seva impressió ens la faci NB Comunicacions d'Esplugues.

Reunió del 1 de desembre de 2014

- Altes: Pau Santa Marina Padilla (1130)
- Baixes: cap

— La FEEC ha anunciat una sèrie de canvis relacionats amb els refugis. Destaca l'elaboració d'un reglament d'ús, la instauració d'una quota més econòmica per als menors de 16 anys per afavorir les excursions familiars, el canvi de l'empresa encarregada de les reserves de refugis i fer que als refugis sempre hi hagi una reserva per a 10 a 15 federats.

Per altra banda s'ha trencat la reciprocitat entre la FEDME i la FEEC pel que fa als descomptes als refugis.

— Ens han informat que Parcs Naturals de Catalunya volen que se'ls avisi quan una entitat faci una excursió col·lectiva en un dels seus parcs.

— El Bernat Macià està elaborant una segona edició del cicle d'audiovisuals que va tenir una bona acceptació. En aquesta ocasió es farà de febrer a juny.

— Després de les entrevistes que s'estan fent a socis que a l'entorn del 1964 no eren de la SEAS i del recull d'anècdotes recollides dels socis actuals que eren de la SEAS durant la represa del 1964, s'està estudiant quin tipus de publicació seria la més idònia. Cal abans tancar el període de recollida i elaborar un pressupost per a una publicació en paper, si bé es creu més adequat que quan es faci sigui només sota comanda prèvia dels interessats per evitar que quedin exemplars en dipòsit sense ser recollits pels socis com és el cas dels darrers llibres publicats que molts socis no han passat a buscar fins ara.

RECTIFIQUEM

A la pàgina 15 del butlletí núm. 315 de novembre/desembre de 2014 es deia que el pessebre es col·locaria al cim de la Tossa dels Pas dels Lladres quan havia de dir a la Tosseta Rasa (1.217 m) de la Terra Alta. El mal temps, però, va fer que finalment el pessebre fos col·locat a la cova de Sant Salvador d'Horta de San Joan (Terra Alta).

BUTLLETÍ DE LA SEAS. ANY 81. No. 316

Taula de redacció — Leonci Canals, Daniel Cardona, Ferran de la Fuente,
Maria Garcia, Jordi Gironès i Agustí Revilla.

Autoedició — Jordi Gironès

Tramesa — Elisabeth Bart

Disseny — Toni Royo

Correcció de textos — Servei Local de Català de Sant Just Desvern

Impressió — NB Comunicacions, S.C.C.L.

ÍNDEX

- Portada** — La Pica d'Estats des del pic Verdaguer
02 — Calendari
03 — Ascensió a la Pica d'Estats, per Manu Llabrés
08 — La Montaña Blanca (Lanzarote), per Agustí Revilla
13 — Pessebre 2014 a Horta de Sant Joan, per Jordi de la Riva
14 — Trailwalker
15 — Informació de la SEAS

Matinal a les Tines de les Balms Roges, serra de Puig Gili. La construcció circular, com una torre, és una de les tines encastada a la balma que servia per fer vi.

SEAS, entitat esportiva núm. A01824

Butlletí de la SEAS

Núm.316 Gener/Febrer 2015